

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 listopada 2018 roku, 18 grudnia 2018 roku, 15 stycznia 2019 roku w W.

sprawy **Z. K.**

syna B. i L. z domu Ś.

urodzonego dnia (...) w G.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 23.01.2017 r. o godzinie 10:30, a następnie o godz. 11:09, 12:04, 13:49, 14:13, 14:20, 14:33 i 14:43 w W. na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako TAXI, zatrzymał pojazd w obrębie obowiązywania znaku drogowego B-35 „zakaz postoju”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku,

2. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 1, kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

3. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 1, kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako (...), świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego niewyznaczonym,

tj. o wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami,

4. w dniu 24.01.2017 r. o godzinie 13:49, a następnie o godz. 14:37 w W. na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako (...), zatrzymał pojazd w obrębie obowiązywania znaku drogowego B-35 „zakaz postoju”,

tj. o wykroczenie z 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku,

5. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 4, kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym,

6. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 4, kierując pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako (...), świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego niewyznaczonym,

tj. o wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami,

I. obwinionego **Z. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, w punktach 1 i 4 stanowiących wykroczenie z art. 92 § 1 kw, w punktach 2 i 5 stanowiących wykroczenia z art. 97 kw, w punktach 3 i 6 stanowiących wykroczenia z art. 54 kw i za to na podstawie powyższych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2435/17

UZASADNIENIE

W dniu 23 stycznia 2017 roku o godzinie 10:30, a następnie o godzinie 11:09, 12:04, 13:49, 14:13, 14:20, 14:33, 14:43 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. Z. K. kierował swoim pojazdem taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...), po czym zatrzymał pojazd za przejściem dla pieszych w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Miejsce to nie jest postojem taxi. W miejscu tym obowiązywał również znak drogowy B-35 oznaczający „zakaz postoju”. Sytuację tę zarejestrowały znajdujące się w okolicy Dworca C. kamery monitoringu miejskiego.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w dniu 24 stycznia 2017 roku o godzinie 13:49, a następnie o godzinie 14:37 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kiedy to Z. K. zatrzymał swój samochód taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych, w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Miejsce to nie jest postojem taxi. W miejscu tym obowiązywał również znak drogowy B-35 oznaczający „zakaz postoju”. Wówczas do kierującego podszedł patrol Policji - funkcjonariuszka K. J., która podjęła interwencję, wskazując obwinionemu, że zatrzymał pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od znaku D-15 i wylegitymowała go.

Z. K. otrzymuje miesięczne przychody w wysokości około 1.500 złotych miesięcznie. Na jego utrzymaniu pozostaje syn w wieku 21 lat. Z. K. był uprzednio karany za wykroczenia drogowe popełniane w tym samym miejscu - okolicach Dworca PKP W. C., związane ze świadczonymi przez niego usługami przejazdów taksówkowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

wyjaśnień obwinionego (k. 57-58); zeznań świadka K. J. (k. 58-59); notatek urzędowych (k. 1, 2-5), płyt DVD (k. 6), danych osobo-poznawczych (k. 7, k. 45), wyroków nakazowych (k. 16-18), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 38-40), danych z KRK (k. 41-43).

Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił przed Sądem, że funkcjonariusze Policji nie nakładają kar na taksówkarzy zrzeszonych w korporacjach taksówkowych. Wskazał, że nie w czasie wskazanym w treści zarzutów nie znajdował się ze swoim pojazdem w odległości mniejszej niż 15 metrów od znaku przystanku autobusowego, a w dniach i godzinach zdarzenia był umówiony na przejazd taksówką z klientami, ale musiał na nich czekać, ponieważ spóźnił się pociąg.

Sąd zważył, co następuje:

Z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w dniu 23 stycznia 2017 roku w godzinach 10:30, 11:09, 12:04, 13:49, 14:13, 14:20, 14:33, 14:43 oraz w dniu 24 stycznia 2017 roku w godzinach 13:49 i 14:37 w W. na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. Z. K. zatrzymał swój pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych, poza miejscem wyznaczonym dla TAXI, w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy D-15 oznaczającej przystanek

autobusowy oraz w strefie obowiązywania znaku B-35 „zakaz postoju”, czym wypełnił znamiona wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 § 1 kw. Ponadto w czasie i w miejscach wskazanych powyżej świadczył usługi taksówkowe, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 54 kw w zw. z § 1 ust. 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. Fakty te znajdują potwierdzenie w całym zebrany w sprawie i uznanym za wiarygodny materiał dowodowy, w szczególności w zeznaniach świadka, funkcjonariusz Policji, która ujawniła powyższe wykroczenia i podjęła interwencję wobec obwinionego, a także w nagraniach z monitoringu z kamer obejmujących pętle autobusową (...) przy dworcu PKP W. C..

Wskazane powyżej nagrania Sąd uznał w całości za wiarygodne. Na nagraniach wyraźnie zarejestrowane zostało bowiem opisane powyżej zachowanie obwinionego, podjęte w związku ze świadczeniem usług taksówkowych we wskazanych wyżej godzinach i dniach. Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka K. J., które znajdowały potwierdzenie w notatkach urzędowych, sporządzonych bezpośrednio po zdarzeniu. Pozostawały zgodne z odpowiednimi fragmentami nagrań z monitoringu. Nie ulega wątpliwości, że to zatrzymywanie się przez obwinionego w miejscach objętych zakazem było powodem interwencji przeprowadzonych przez funkcjonariuszkę Policji. Podkreślić należało, że świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie jest zainteresowana wynikiem sprawy, a wiedzę o zdarzeniu nabyła podczas pełnienia swych obowiązków służbowych. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał zeznania świadka za dowody wiarygodne w sprawie, czyniąc je podstawą ustaleń stanu faktycznego. Odrzucił tym samym wyjaśnienia Z. K., w części w której wyjaśniał, że nie przekroczył podczas postoju odległości 15 metrów od znaku przystanku autobusowego czy też, że miał prawo do zatrzymania się we wskazanym miejscu, gdyż czekał na umówionych klientów. Przywołane twierdzenia stały w wyraźnej sprzeczności z danymi uzyskanymi ze wskazanych powyżej dowodów (nagrania z monitoringu i zeznań świadka), co do których wiarygodności nie zaistniały jakiegokolwiek wątpliwości. Podkreślić należało także, że powtarzające się, wydłużone okresy zatrzymywania taksówki, zarejestrowane przez kamery monitoringu, nie pozwalały przyjąć, że Z. K. zatrzymywał swój pojazd z uwagi na oczekiwanie na umówionego, konkretnego klienta. Wskazywały, że Z. K. oczekiwał na klientów przypadkowych, opuszczających dworzec PKP. Wyjaśnienia Z. K. Sąd uznał zatem w powyższej części za niewiarygodne. Ponadto, należało wskazać, że bez znaczenia dla oceny czynu Z. K. była działalność funkcjonariuszy Policji skierowana względem taksówkarzy korporacyjnych, na którą wskazywał obwiniony w swych wyjaśnieniach.

Sąd dał również wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania, tj. zgromadzonych w aktach sprawy dokumentom. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez podmioty do tego uprawnione, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu analizy jego wyników Sąd uznał, że wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu wnioskami o ukaranie czynów nie budzą wątpliwości.

Obwinionemu zarzucono popełnienie czynów z art. 97 kw. Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenia podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt 9 w/w ustawy zabrania się zatrzymywania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką - na całej jej długości.

Obwinionemu zarzucono także popełnienie czynów z art. 92 § 1 kw. Przepis ten stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że przepis ten ma charakter

formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 28 ust. 1 i 2 powołanego rozporządzenia znak B-35 „zakaz postoju” oznacza zakaz postoju pojazdu.

Obwinionemu zarzucono też popełnienie wykroczeń z art. 54 kw w zw. z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. Zgodnie z art. 54 kw, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Przywołana uchwała określa miejsca oczekiwania na pasażera, w których taksówka, w zależności od okoliczności, powinna lub może się znajdować. Wskazuje, że taksówki mogą oczekiwać na pasażerów w miejscach do tego przeznaczonych, które są ograniczone znakami określającymi początek i koniec postoju TAXI. Jeżeli nie jest to zabronione przepisami o ruchu drogowym, taksówki mogą być zatrzymane i zajęte poza postojem, a także mogą oczekiwać na pasażera w miejscu wskazanym przez zamawiającego (§ 1 pkt 4 załącznika do Uchwały).

Materiał zgromadzony w sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, że obwiniony dopuścił się wszystkich czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie. Obwiniony, zatrzymując się na terenie Dworca C., nie zastosował się do znaków B-35 „zakaz postoju”. Nie ulega także wątpliwości, iż obwiniony w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie zatrzymywał pojazd za przejściem dla pieszych, w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy. Jednoznacznie wskazują na to nagrania z monitoringu. Sąd nie miał także wątpliwości, iż obwiniony każdorazowo zatrzymywał się w miejscach oznaczonych we wniosku o ukaranie, celem świadczenia usług taksówkowych w miejscach do tego niewyznaczonych. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż obwiniony może zatrzymywać się w tym miejscu jedynie celem wysadzenia bądź zabrania klientów, jednak nagrania odtworzone w trakcie postępowania sądowego jednoznacznie wskazują na to, iż obwiniony dokonywał zatrzymania pojazdu na dłuższy czas, niezwiązany z wykonywanym bądź planowanym kursem, ale celem pozyskania przypadkowego klienta wychodzącego z Dworca C..

Stosownie do treści art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za sześć czynów, z których dwa stanowiły wykroczenia z art. 92 § 1 kw, dwa – wykroczenia z art. 97 kw oraz kolejne dwa – wykroczenia z art. 54 kw, wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 złotych. Przy orzekaniu jej wymiaru Sąd miał na uwadze względy wymienione w art. 33 § 2 kw.

Sąd wymierzając obwinionemu karę wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynów oraz stopień zawinienia przy popełnieniu wykroczeń, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd miał na uwadze również wcześniejszą karalność obwinionego za wykroczenia drogowe. Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony popełnił zarzucane mu czyny umyślnie, świadomie zatrzymując pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek autobusowy, a także w obrębie znaków drogowych B-35 oznaczających „zakaz postoju” w strefie obowiązywania tych znaków, pomimo wcześniejszych kilkukrotnych interwencji Policji. Ponadto zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż obwiniony w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego niewyznaczonym. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie zatem adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Na podstawie art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 2 i 3 pkt

1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2467) oraz opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).